

4

Aedion Ashryver věděl, že zemře – a to brzy.

Neobtěžoval se smlouvat s bohy. Beztak na jeho prosby nikdy neodpověděli.

V letech, kdy byl válečníkem a generálem, měl neustále na paměti, že tak či onak zahyne – pokud možno na bitevním poli způsobem, který by si vysloužil píseň nebo příběh, jenž by se dal vyprávět u ohně.

Teď ho ale čekal jiný konec.

Buď bude popraven při jakési velkolepé slavnosti, kterou chystal král, aby z jeho smrti vytěžil, co se dá, nebo zahyne tady dole v zahnívajícím vlhkém cele na nákazu, která pomalu, ale jistě sžírala jeho tělo.

Začalo to drobnou rankou, kterou utřil v boji před třemi týdny, když ta krvelačná zrůda zavraždila Sorschu. To zranění na žebrech se mu podařilo skrýt před strážci, kteří ho prohlédli. Doufal, že buď vykrvácí, nebo se rána zanítí a zahubí ho dřív, než ho král bude moc použít proti Aelin.

Aelin. Jeho poprava měla být pastí, do níž ji polapí. Měla ji přesvědčit, aby riskovala a pokusila se ho zachránit. A on raději zemře, než aby něco takového dopustil.

Jen nečekal, že to bude tak ukrutně bolet.

Tajil horečku před strážci, kteří ho zahrnovali posměšky, a dvakrát denně mu nosili jídlo a vodu. Předstíral, že upadá do rozmrzělého mlčení a že se jim podařilo to klející zvíře vztekle přecházející sem tam zlomit. Byli to zbabělci, kteří se k němu

neodvážili příliš blízko. Nevšimli si, že se sice už nesnaží rozbít okovy, které mu dovoľovaly vstát a ujít pár kroků, ale tím jeho vzdor neskončil. Uniklo jim, že už moc často nevstává s výjimkou chvil, kdy si musel odbyt tělesné potřeby, a toto ponížení pro něj nebylo ničím novým.

Aspoň že mu nenasadili jeden z těch nákrčníků, přestože jeden viděl vedle králova trůnu v tu noc, kdy šlo všechno k ďasů. Vsadil by pěknou kupu peněz, že ten nákrčník z kamene Sudby byl určený pro králova vlastního syna – a modlil se, aby princ zemřel, než by otci dovolil, aby mu nasadil obojek jako psovi.

Aedion se pohnul na plesnivém slamníku a kousl se do rtu, aby nevykřikl šíravou bolestí, která mu zachvátila žebra. Ta byla den za dnem horší. Příměs vílí krve v jeho žilách bylo to jediné, co ho ještě udržovalo naživu. Zoufale se ho snažila uzdravit, ale zanedlouho i nesmrtelná síla v jeho žilách podlehne nákaze.

Bude to taková úleva – tak požehnaná úleva vědět, že ho nevyužijí proti Aelin a že brzy spatří ty, které po všechny ty roky tajně uchovával ve svém zlomeném srdci.

Proto snášel každý záchvat horečky, každou vlnu nevolnosti a bolesti. Brzy – už brzy ho navštíví smrt.

Aedion jen doufal, že pro něj přijde dříve než Aelin.